

ELIPHAS LÉVI, pe numele său real Alphonse Louis Constant (1810–1875), a fost un autor de literatură ocultă și paranormală de origine franceză, de importanță crucială în istoria genului. Printre cele mai importante lucrări ale sale se numără *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, *Histoire de la Magie*, *La Clef des Grands Mystères*, *La Science des Esprits*, *Le Grand Arcane* ou *l'Occultisme Dévoilé*.

Eliphas Lévi
**Cheia
marilor mistere**

Magie, profeții, învățături

Volumul II

Traducere din limba franceză

MARIA IVĂNESCU

MISTICA

CUPRINS

PARTEA A PATRA. MARILE SECRETE PRACTICE

SAU REALIZĂRILE ȘTIINȚEI	5
Introducere	7
I. Despre transformare - Bagheta lui Circe - Baia Medeei - Magia învinsă cu propriile-i arme - Marele arcan al iezuiților și secretul puterii lor	11
II. Cum se păstrează și se reînnoiește tinerețea - Secretele lui Cagliostro - Posibilitatea învierii - Exemplul lui Guillaume Postel, zis Înviatul - Despre un trudit taumaturg etc	14
III. Marele arcan al morții	20
IV. Marele arcan al arcanelor	22
Epilog	29

SUPLIMENT

ARTICOLE DESPRE CABALA CARE AU FOST PUBLICATE SAU URMAU SĂ FIE PUBLICATE ÎN REVISTA FILOZOFICĂ ȘI RELIGIOASĂ	29
Despre religie din punct de vedere cabalistic	41
Geneza ocultă - Primul capitol	43
Clasicii Cabalei - Talmudiștii și Talmudul	53

DOCUMENTE JUSTIFICATIVE ȘI PASAJE CURIOASE -

O PROFEȚIE ȘI DIVERSE IDEI ALE LUI PARACELTUS	79
Prefața la <i>Pro gnosticare</i>	79
La generation des esprits de l'air	85
Respirul astral	85
Rezumat al pneumaticii cabalistice	87
Pneumatica ocultă	88
Sfinxul; corespondențele formelor sale	90

DOCUMENTE PRIVITOARE LA MAGIA NEAGRĂ.

RUGĂCIUNI ȘI IMPLORĂRI. EXTRASE DINTR-UN MANUSCRIS

INTITULAT CARTEA DE VRĂJI A PĂSTORILOR	93
Rugăciunea de dimineată	93
Tatăl Nostru	94
Rugăciune albă de seară	94
Angelus	95
Orația fecioarelor	96
Vraja câinelui negru	97
Rugăciunea sării	98
Orația misterioasă	99
Despre barba lui Dumnezeu	99
Castelul Belle-Garde	100

ÎNVĂȚĂTURI DESPRE MARILE MISTERE ALE FILOZOFIEI HERMETICE.

FRAGMENTE DIN ASCH MAZAREPH ALE EVREULUI ABRAHAM

ȘI ANALIZA CELOR ȘAPTE CAPITOLE CABALISTICE ALE LUI HERMES ..	101
Asch Mezareph	102

COMPLETAREA CELOR ȘAPTE CAPITOLE DIN ASCH MEZAREPH

Capitolul I	119
Capitolul II - Aurul	123
Capitolul III - Argintul	124
Capitolul IV - Colomba	127
Capitolul V - Lancea	127
Capitolul VI - Saturn	128
Capitolul VII - Argintul-viu	129
Capitolul VIII - Apa albă	132

Recompunerea ipotetică a lui <i>Asch Mezareph</i>	133
Pasajele din <i>Daniel</i> la care se face aluzie în <i>Asch Mezareph</i> ...	134
Analiza celor șapte capitole ale lui <i>Hermes</i>	140
DOCTRINELE OCULTE ALE INDIEI	153
Despre spirite	153
Secțiunea I. Despre Dumnezeu și atributele sale ..	156
Secțiunea a II-a. Crearea îngerilor	157
Secțiunea a III-a. Căderea îngerilor	157
Secțiunea a IV-a. Pedepsirea îngerilor rebeli	158
Secțiunea a V-a. Îmblânzirea sentinței lui Dumnezeu împotriva îngerilor rebeli	158
DELICII ALE MARII BRITANII (EXTRAS DIN <i>DEVERELL</i> , TOM VIII) ..	163
Purgatoriul Sfântului <i>Patrice</i>	163
Extras din <i>Purgatoriul Sfântului Patrice</i> , care poate fi citit în manuscrisul 208 de la Biblioteca din Berna	168

I. DESPRE TRANSFORMARE – BAGHETA LUI CIRCE – BAIA MEDEEI – MAGIA ÎNVINSĂ CU PROPRIILE-I ARME – MARELE ARCAN AL IEZUIȚILOR ȘI SECRETUL PUTERII LOR

Biblia povestește că Nabucodonosor, aflat la apogeul puterii și al orgoliului, a fost preschimbat în animal.

A fugit în locuri sălbatice, a început să pască iarbă, și-a lăsat barba, părul și unghiile să-i crească, precum și perii trupului și a rămas în starea aceasta șapte ani.

În *Dogme et Rituel de la haute magie* am spus ceea ce credem despre misterele lycantropiei sau despre transformarea oamenilor în vârcolaci.

Toată lumea cunoaște legenda lui Circe și-i înțelege alegoria.

Ascendentul fatal al unei persoane asupra alteia este adevărata baghetă a lui Circe.

Se știe că toate fizionomiile umane seamănă într-o măsură cu cele ale animalelor, purtând deci însemnul unui instinct special.

Or, instinctele sunt echilibrate de instincte contrare și dominate de instincte mai puternice.

Pentru a stăpâni oile, câinele exploatează frica lor de lup.

Dacă ești câine și vrei să te iubească o pisică, nu ai decât un mijloc: să te transformi în pisică.

Dar cum? Prin observație, imitație și imaginație. Credem că se înțelege aici limbajul nostru metaforic și recomandăm această revelație tuturor magnetizatorilor: este cel mai profund dintre toate secretele artei lor.

Iată formula în termeni tehnici:

A polariza propria-i lumină animală în antagonism echilibrat cu un pol contrar.

Sau: A concentra în sine specialitățile absorbante pentru a dirija iradiațiile spre o vatră absorbantă și invers.

Această stăpânire a propriei noastre polarități magnetice se face cu ajutorul formelor animale despre care am vorbit și care vor folosi pentru a fixa imaginația.

Să dăm un exemplu: Vreți să magnetizați o persoană polarizată ca și dumneavoastră, ceea ce aflați de la primul contact dacă sunteți magnetizator; numai că e un pic mai slabă decât dumneavoastră; e un șoricel, sunteți un șobolan. Transformați-vă într-o pisică și o veți prinde.

Într-un admirabil basm pe care nu l-a inventat el, dar pe care l-a povestit mai bine decât oricine, Perrault aduce în scenă un motan șiret, care prin vicleniile lui pune un dulău să se transforme în șoricel; nici n-a apucat el să se metamorfozeze bine, că a și fost ronțăit. Basmele mătușii l'Oie să fi fost oare, ca și *Măgarul de Aur* al lui Apuleius, veritabile legende magice ascunzând, sub aparențe puerile, formidabile secrete ale științei?

Se știe că magnetizatorii dau apei pure, prin impozitia mâinilor, adică prin voința lor exprimată printr-un semn, proprietățile și savoarea vinului, ale lichiorurilor și ale tuturor poțiunilor posibile.

Se știe, de asemenea, că îmblânzitorii de animale sălbatice îi subjugă pe lei devenind ei înșiși, mental și magnetic, mai puternici și mai înfricoșători decât lei.

Jules Gerard, întrepidul vânător de lei din Africa, ar fi fost devorat dacă i s-ar fi făcut frică. Dar ca să nu-ți fie frică de un leu trebuie, printr-un efort de imaginație și voință, să devii mai puternic și mai sălbatic decât leul: trebuie să-ți spui: *Eu sunt leul, iar animalul din fața mea nu este decât un câine fricos.*

Fourier a visat antile; Jules Gerard a realizat himera acestui visător de falansterie.

Dar, ca să nu te temi de lei, ajunge să ai curaj și arme, se va spune: *Nu, nu ajunge.* Trebuie să-ți cunoști leul pe de rost, ca să zic așa, să calculezi elanul animalului, să-i ghicești vicleniile, să te ferești de laba lui, să fii, într-un cuvânt, meșter în meseria de leu, cum zicea bunul La Fontaine.

Animalele sunt simbolurile vieții ale instinctelor și pasiunilor omului. Dacă-l faci pe un om să se teamă, îl vei transforma într-un iepure; dimpotrivă, dacă îl vei împinge spre ferocitate, vei face din el un tigru.

Bagheta lui Circe este puterea fascinatorie a femeii și preschimbarea tovarășilor lui Ulysse în porci nu este numai o poveste a acelor vremuri.

Dar nicio metamorfoză nu se operează fără o distrugere. Pentru a transforma un uliu în porumbel, trebuie mai întâi să-l uciți, apoi să-l tai în bucăți pentru a distruge până și urma primei sale forme, apoi să-l fierbi în baia magică a Medei.

Iată cum procedează hierofanții moderni pentru a săvârși regenerarea umană; cum se procedează, de exemplu, în religia catolică pentru a schimba într-un stoic misionar al turmei lui Iisus un om mai mult sau mai puțin slab și pătimaș.

Aici se află marele secret al acestui ordin venerabil și teribil, încă necunoscut, adesea calomniat și mereu suveran.

Citiți cu atenție cartea intitulată *Exercices de Saint Ignace* și veți vedea cu ce magică putere acest om de geniu operează victoria credinței.

Poruncește discipolilor să vadă, să atingă, să miroasă, să guste lucruri invizibile; vrea ca simțurile lor să fie exaltate în timpul rugăciunii până la halucinația voluntară. Tu meditezi la taina credinței, sfântul Ignatius vrea să-ți construiești mai întâi un loc la care să visezi, pe care să-l vezi, pe care să-l atingi. Dacă este infernul, îți va da să pipăi stânci încinse. Te va face să înoți în adâncurile întunericului ca într-o smoală; îți va pune pe limbă sulf lichid și-ți va umple nările cu oribile duhori: îți va arăta înfricoșătoare chinuri și te va face să auzi îngrozitoare și inumane gemete: va porunci voinței tale să creeze toate acestea prin exerciții consecvente. Fiecare o va face în felul său, dar întotdeauna în cel mai capabil fel de a-l impresiona. Nu e ameteala hașisului slujind înșelăciunile de la Vieux le Montagne; e un vis treaz, o halucinație fără nebunie, o viziune rațională și voită, o creație veritabilă a inteligenței și a credinței. De acum încolo, iezuitul va putea spune: am văzut cu ochii noștri, am auzit cu urechile noastre, mâinile noastre au atins și iată c-am venit să vă vestim. Iezuitul astfel format comuniază cu un cerc de voințe asemenea cu voința lui: astfel fiecare preot este puternic cât societatea și societatea mai puternică decât lumea.

II. CUM SE PĂSTREAZĂ ȘI SE REÎNNOIEȘTE TINEREȚEA – SECRETELE LUI CAGLIOSTRO – POSIBILITATEA ÎNVIERII – EXEMPLUL LUI GUILLAUME POSTEL, ZIS ÎNVIATUL – DESPRE UN TRUDITOR TAUMATURG ETC.

Se știe că o un trai sobru, măsurat laborios și perfect ordonat, prelungește în mod obișnuit viața. Dar, după părerea noastră, o simplă prelungire a bătrâneții e puțin lucru și avem dreptul să cerem științei alte privilegii și alte secrete.

A fi mult timp tânăr sau chiar a redeveni tânăr, iată ce ar părea rațional de dorit și foarte prețios pentru majoritatea oamenilor. E posibil? Vom examina în cele ce urmează.

Faimosul conte de Saint-Germain a murit, nu ne îndoim: dar el n-a fost văzut îmbătrânind. Părea mereu a avea patruzeci de ani, deși în epoca celebrității sale zicea că are optzeci.

Ninon de l'Enclos, ajunsă la o vârstă înaintată, era încă o femeie tânără, frumoasă și seducătoare. A murit fără să îmbătrânească.

Desbarrolles, celebrul chiromant, este de foarte multă vreme pentru toată lumea un om de treizeci și cinci de ani. Actul lui de naștere spunea însă altceva dacă ar fi îndrăznit să-l arate: dar nimeni n-ar fi crezut.

Cagliostro a fost văzut având mereu aceeași vârstă; pretindea nu numai că posedă un elixir care dădea bătrânilor pentru o clipă vigoarea tinereții, dar și că obține regenerarea fizică prin mijloace pe care le-am detaliat și analizat în *Istoria magiei*.

Cagliostro și contele de Saint-Germain atribuiau păstrarea tinereții lor existenței și folosirii medicinei universale, căutată inutil de atâția alchimiști.

Un inițiat din veacul al XV-lea, bunul și învățatul Guillaume Postel, nu susținea că posedă marele arcan al filozofiei hermetice; cu toate astea, după ce fusese văzut bătrân și uscat, el apăru cu un ten trandafiriu, fără niciun rid, cu barba și părul negru, cu un trup agil și viguros. Dușmanii pretindeau că-și cănește părul și se fardează; zeflemitorilor și falșilor învățați le trebuia o explicație pentru fenomene pe care nu le înțelegeau.

Cel mai important instrument magic de conservare a tinereții trupului este să împiedici sufletul să îmbătrânească, păstrându-i cu grijă prospețimea originară a sentimentelor și gândurilor pe care lumea coruptă le numește iluzii și cărora noi le vom spune mirajele dintâi ale unui adevăr etern.

A crede în fericire pe pământ, a crede în prietenie, a crede în dragoste, a crede într-o maternă Providență care ne socotește

pașii și ne șterge lacrimile, ar fi o perfectă iluzie, va spune lumea coruptă; și nu va vedea că înșelată este chiar ea, care se crede puternică, lipsindu-se de toate deliciile sufletului.

A crede în binele de ordin moral înseamnă a poseda binele: iată de ce Mântuitorul lumii promitea regatul cerurilor celor care erau asemenea copiilor. Ce este copilăria? Este vârsta credinței. Copilul nu știe nimic despre viață: strălucește de o eternitate încrezătoare. S-ar putea îndoi de tandrețe, de prietenie, de dragoste, de providență, aflându-se în brațele mamei sale?

Fiți copii cu inima și veți rămâne veșnic tineri.

Realitățile lui Dumnezeu și ale naturii depășesc infinit în frumusețe și bunătate orice imaginație a omului. Blazații sunt oameni care n-au știut niciodată să fie fericiți; iar deziluzionații dovedesc prin dezgustul lor că n-au băut decât din izvoare nămoioase. Pentru a te bucura de plăcerile, chiar senzuale, ale vieții, trebuie să ai simț moral; și cei care calomniază existența sunt cu siguranță cei care au abuzat de ea.

Înalta magie, așa cum am mai dovedit, întoarce omul la legile morale cele mai pure. *Vel sanctum invenit, vel sanctum facit*, a spus un adept; ea ne face să înțelegem că pentru a fi fericiți în această lume trebuie să fim sfinți.

A fi sfânt! Ușor de zis! Dar cum să dobândești credința, dacă nu crezi? Cum să regăsești gustul virtuții într-o inimă pustiită de viciu?

– Prin recursul la cele patru verbe ale științei: a ști, a îndrăzni, a vrea și a tăcea.

– Prin reducerea la tăcere a dezgustului, prin studiul datoriei pe care s-o practicați din iubire pentru ea.

Sunteți necredincios, de exemplu, și vreți să deveniți creștin.

Exersați creștinismul. Rugați-vă în fiecare zi, folosind formulele creștine; apropiați-vă de cele sfinte, presupunând credința, și ea va veni.

Acesta este secretul iezuiților, conținut în exercițiile spirituale ale sfântului Ignatius.

Prin exerciții un prost, dacă dorește cu perseverență, va deveni un om de spirit.

Schimbând obiceiurile sufletului, se schimbă cu siguranță și cele ale trupului: am mai spus-o și am explicat și prin ce mijloace.

Ceea ce contribuie mai ales la îmbătrânirea și urâțirea noastră sunt gândurile înciudate și amare, sunt judecățile defavorabile pe care le facem asupra altora, sunt mâniile orgoliului nemângâiat și ale patimilor nesatisfăcute. O filozofie binevoitoare și blândă ne va feri de toate relele.

Dacă închidem ochii asupra defectelor semenilor, neținând seama decât de calitățile lor, vom găsi binele și bunăvoință peste tot. Cel mai pervers om are părțile lui bune și se îmblânzește dacă știi cum să-l iei. Dacă nu aveți nimic în comun cu viciile oamenilor, nici măcar nu le veți băga de seamă. Prietenia și devotamentul se găsesc chiar în închisori și ocne. Oribilul Lacenaire înapoia întotdeauna banii pe care-i împrumuta și a dat dovadă de multe ori de generozitate, făcând acte de binefacere; nu mă îndoiesc că au existat în viața criminală a lui Cartouche și a lui Mandrin virtuți care să stârnească lacrimile. Nu există nimeni absolut rău sau absolut bun. „Nimeni nu e bun, în afară de Dumnezeu“, a spus cel mai desăvârșit dintre maeștri.

Ceea ce considerăm chiar la noi înșine zelul virtuții nu e ade-seori decât un secret amor propriu care ne stăpânește, o gelozie ascunsă și un orgolios instinct al contrazicerii. „Dacă vedem evidente dezordini și păcătoși înveterați“, spun autorii teologiei mistice, „să credem că Dumnezeu îi supune la mai grele încercări decât pe noi și, cu siguranță sau foarte probabil, nu suntem mai buni decât ei și, în locul lor, am fi fost mult mai răi.“